

BINNENLAND

LECTOR MEJ. J. G. SCHUIRINGA 40 JAAR TANDARTS

Gaarne voldoe ik aan het verzoek van de redactie om ter gelegenheid van het 40-jarig tandarts-jubileum van Mej. Schuiringa enige regels te schrijven.

Daar bij haar 25-jarig tandarts-jubileum reeds een zeer waarderend artikel over de persoon en de arbeid van Mej. Schuiringa verscheen, zal ik mij thans bepalen tot de persoonlijke indrukken van mijn kennismaking, alsmede tot een beschouwing over het wetenschappelijke werk van de jubilaresse in de latere jaren.

Een generatie lang is Mej. Schuiringa, die behalve haar tandarts-jubileum deze zomer ook het feit herdenkt dat zij veertig jaren aan het Tandheelkundig Instituut te Utrecht zal zijn verbonden, waarvan 33 jaar als lector, het voorbeeld geweest

van plichtsbetrachting en nauwgezetheid voor allen die als assistent aan haar afdeling waren verbonden of als student onder haar leiding zich in de prothetische tandheelkunde hebben bekwaamd.

De studenten maakten met haar kennis in het „goud-jaar” en daarna op de klinische afdeling. In die jaren konden zij de strenge beoordeling van het zo moeizaam met onervaren handen gewrochte werkstuk nauwelijks begrijpen, laat staan waarderen. Later hebben zij echter ingezien dat de taak die zij zich had gesteld: het aankweken van uiterste zorgvuldigheid om de hoedanigheid van de werkstukken in het belang van de patiënten zo hoog mogelijk op te voeren, ten doel had de studenten voor alles de tandtechniek eigen te maken opdat zij later in de praktijk de tandtechnicus met kennis van zaken aanwijzingen zouden kunnen geven.

Deze toch al zware taak van de docenten werd ernstig bemoeilijkt door het steeds groeiende aantal studenten, als gevolg waarvan — mede door het gemis aan een vaste staf van wetenschappelijke hulpkrachten — het zo noodzakelijke persoonlijke contact met de studenten niet kon worden onderhouden. Ondanks het feit dat hieruit veel misverstand voortkwam, hield Mej. Schuiringa de leiding vast in handen.

Naast de uitgebreide taak van het geven van onderwijs in de praeklinische en klinische prothetiek aan grote aantallen studenten, vond zij nog tijd om zich te wijden aan de nog in de kinderschoenen staande wetenschap der chirurgische tandprothese, zij het op bescheiden basis.

Van haar hand verschenen diverse wetenschappelijke publicaties, merendeels in het Tijdschrift. Degenen, die in deze periode het voorrecht mochten hebben de jubilaresse in haar werk nader te leren kennen, werden bij voortdurend getroffen door haar grote werkkraft en uitzonderlijke kennis. Het moet voor haar als lector wel een teleurstelling zijn geweest, dat zij door gebrek aan beschikbare mogelijkheden niet bij machte was de ontwikkeling van de moderne protheseleer, waaraan zijzelf actief heeft medegewerkt, te kunnen opnemen in het haar toegemeten onderwijsprogramma.

In 1938 tekende zich reeds de dreiging af van de tweede wereldoorlog en in het kader van de voor ons land daaruit voortvloeiende maatregelen werd voor een aantal reserve-officieren tandarts en later ook voor het Rode Kruis, een cursus georganiseerd inzake de behandeling van kaak- en gelaatsverwondingen als oorlogsgevolgen. Mej. Schuiringa werd aanstonds bereid gevonden om hieraan mede te werken en haar waardevolle bijdrage tot het welslagen van deze cursus werd pas goed gewaardeerd toen de realiteit van de oorlog zich aan ons land voltrok.

De bezettingsjaren gingen ook aan het Tandheelkundig Instituut zeker niet ongemerkt voorbij, doch met prijzenswaardig vernuft wist de jubilaresse, de nationale zaak getrouw, haar afdeling voor algehele plundering te behoeden, met het vaste voornemen om na de bevrijding deze onverwijd weer op te bouwen.

Als gevolg van de ontstane bijzondere situatie kreeg zij na de beëindiging van de oorlogstoestand als tijdelijk directeur de opdracht om in de chaos van het Tandheelkundig Instituut orde te scheppen en het onderwijs weer op gang te brengen, teneinde enige honderden studenten in staat te stellen om op korte termijn hun onderbroken studie te voltooien.

Wat zij daarbij tot stand heeft weten te brengen, bleef ook naar buiten niet onopgemerkt; de Regering gaf uitdrukking aan de erkenning van haar verdiensten door een benoeming tot Officier in de Orde van Oranje Nassau.

Nadien voltrok zich de reorganisatie van de tandheelkundige opleiding, als gevolg waarvan Mej. Schuiringa zich uitsluitend ging belasten met het onderwijs in de tandheelkundige chirurgische prothese. Met deze taak gaat zij thans haar veertigjarig jubileum tegemoet; op haar is nog steeds van toepassing wat bij haar zilveren jubileum in het Tijdschrift werd geschreven: „Leven is aanpassen en uit dit biologische kenmerk is het te verklaren, dat zij de moed heeft behouden om haar taak binnen de grenzen van de steeds karige geldelijke voorziening te blijven vervullen”.

Het getuigt van wijs beleid dat Mej. Schuiringa, die in de loop der jaren op het gebied der chirurgische prothese een naam had verworven tot over onze grenzen, een afzonderlijke afdeling voor dit onderdeel in het leven heeft geroepen. Degenen, die hier hulp zoeken vereisen in de regel een gecompliceerde behandeling, terwijl hun psychische gesteldheid een gesepareerde verzorging onontbeerlijk maakt. De slachtoffers van congenitale, traumatische en post-operatieve afwijkingen hebben reeds zoveel leed moeten doormaken, dat aan hun psychisch weerstandvermogen hoge eisen stelt, zodat naast grote kennis en ervaring inzake de mogelijkheden van prothetisch herstel, de behandeling voor alles met grote toewijding dient te geschieden.

Wie, gelijk schrijver dezes in de gelegenheid is Mej. Schuiringa aan het werk te zien, de wijze waarop zij haar patiënten tegemoet treedt, heeft leren kennen, komt onder de indruk van de bijzondere zorgen waarmede zij haar patiënten tijdens de behandeling omgeeft. Oorlogsverminkten, gevallen van vroeger mislukte lip- en verhemelte-operaties, kaakresecties ingevolge tumoren, uitgebreide gelaatslaesies, al die patiënten vinden door haar bekwame handen de

zo begeerde hulp en hiermede bestaansmogelijkheid en levensvreugde terug. Daarnaast weet zij de tijd te vinden om de resultaten vast te leggen in modellen en foto's, hetwelk haar in staat stelt haar werk systematisch op te bouwen en waar mogelijk te verbeteren, zomede haar assistenten te instrueren.

Zij heeft voordrachten gehouden in binnen- en buitenland (Frankrijk, België) en draagt door haar werk bij aan de naam van de Utrechtse Universiteit.

Ook in kringen van de sociale gezondheidsvoorziening is belangstelling gewekt voor dit bijzondere terrein der tandheelkunde, een bezoek van de medische staf van het Bureau Ziekenfondsraad aan haar afdeling had tot gevolg dat gelden beschikbaar werden gesteld voor een basis, waarop deze hulp voor ziekenfonds-verzekerden bereikbaar wordt.

Moge het haar, grondlegster van de tandheelkundige chirurgische en aangezichtsprothese, gegeven zijn met hulp van autoriteiten en belangstellenden aan deze rijke bron van mogelijkheden tot verzachting van leed een vorm te geven waarin voor het nageslacht haar levenswerk wordt voortgezet en uitgedragen tot zegen van hen, die deze hulp zo dringend behoeven.

Juni 1953

T. Poelstra